

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון ב' אב תשפ"א | דף היומי בבלי: סוכה ד | דף הכולל: יומא סג.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן תרכ"ד עד סעיף ה'.
מוסר: שם עולם - פרק י"ג עד 'ועתה נבוא לעינינו'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק יא 'והנה דברתי עד הנה' עד 'הקנאה גם היא'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"שמעת על האסון הנורא עם הכבשים?" | כשמרן הגר"ח שליט"א נהנה מהרעיון של המלצר במסעדה
| מהי התשובה לאנשים שחוששים שהמשיח יתפוס אותם בלתי מוכנים? | 2186

חדשות דרשו

מעמד מרטיט של כ-3,000 בחורים שקיבלו על עצמם להתעלות בתורה בישיבה הגדולה

האירוע המרכזי של עולם הישיבות: קרוב ל-3,000 בחורי חמד המתעדים לעלות לישיבה גדולה,
השתתפו ב'סדר הכנה' של 'דרשו', בראשות גדולי ישראל שליט"א

דברי ההדרכה נמסרים מפי גדולי ראשי הישיבות וזקני המשגיחים, מתוך ניסיון של עשרות שנים בשדה החינוך, ובהשקפה הטהורה של מרנן ורבנן רבותינו גדולי הדור. לפני שנתיים, לכבוד שנת העשור של סדר הכנה, ריעננה הנהלת 'דרשו' את התכנים והוסיפה על אלו שהיו בשנים קודמות. לנוכח ההצלחה המרובה, חזר על עצמו 'סדר הכנה' גם השנה באותה מתכונת מיוחדת ומרעננת. בכינוס שהתקיים בעז"ה ביום חמישי האחרון, באולמי ארמונות חן בבני ברק, מילאו בחורי החמד את כל שלושת האולמות שהיו מלאים עד אפס מקום. את המשאות המרכזיים שמעו מפיו של מרן ראש הישיבה הגר"ג אדלשטיין שליט"א שמפני התפרצות הקורונה העביר את השיעור אל מול המצלמה במיוחד עבור 'סדר הכנה', ומממן הגרמ"ה הירש שליט"א שהופיע כבוד בפני בחורי החמד ונשא מדברותיו בפניהם.

שיחת ההכנה המרכזית לקראת העלייה לישיבות הגדולות נשמעה מפיו של הגאון הצדיק רבי שמעון גלאי שליט"א, דיין

זה כבר הפך למסורת. עם סיום זמן הקיץ, נוהרים המוני בחורים העולים לישיבות גדולות ל'סדר הכנה' של 'דרשו', בראשות מרנן ורבנן גדולי ישראל. הכינוס התקיים זו הפעם ה-11, לאחר הפסקת אחת בשנה שעברה, שנכפתה בשל התפרצות הקורונה. במרוצת השנים השתתפו בסדר הכנה גדולי הדור בהם מרן ראש הישיבה הגרמ"ל לפקוביץ זצוק"ל, מרן ראש הישיבה בעל 'איילת השחר' הגראי"ל שטיינמן זיע"א, ויבלחט"א מרן ראש הישיבה הגאון הגדול רבי גרשון אדלשטיין שליט"א ומרן הגאון הגדול רבי משה הלל הירש שליט"א, ראש ישיבת סלבדקא. מטרת הכינוס לאפשר לבחורי החמד להתכונן בצורה מיטבית לקראת עלותם לישיבה הגדולה, על מנת שיוכלו לצלוח את המעבר מהישיבה הקטנה בה הם נתונים תחת השגחה ופיקוח צמוד במשך רוב שעות היום, לישיבה הגדולה שבה נדרש כל בחור להיות אחראי ומשגיח על עצמו, כמו גם להתמודד באופן עצמאי יותר מול האתגרים שבלימוד הגמרא ועוד.

לרגל המעמד הופץ קונטרס מיוחד בנושא ההכנה לקראת העלייה לשיבה הגדולה, ובעניין דרכי הקניה של מתיקות ו'גישמאק' בלימוד התורה, גדוש במאמרים מרבותינו ראשי הישיבות גדולי הדורות, אשר נשמעו בשנים קודמות בסדר הכנה ובהזדמנויות שונות, וכן הדרכה מעשית כיצד לקנות את הרגשת המתיקות בלימוד התורה, כשהשנה תופץ החוברת לראשונה בישיבות הקדושות עוד לפני סדר ההכנה, על מנת שבחורי החמד יוכלו להתכונן כראוי ולהגיע אל סדר ההכנה כשאזננם כרויה ולבם פתוח לשמיעת דברי החיזוק וההדרכה ממרנן ורבנן גדולי הדור שליט"א.

בבית דינו של מרן הגר"נ קרליץ זצ"ל ורב ביהמ"ד חניכי הישיבות. הנאום המרכזי נשמע מפיו של ראש ישיבת חברון מרן הגאון הגדול רבי דוד כהן שליט"א, אשר פרש בפני צעירי הצאן את העקרונות היסודיים, שצריך כל בחור לשים לפניו בעלותו לשיבה הגדולה, על מנת שיוכל להצליח ולעשות חיל בלימודו בעז"ה. כמו כן התקיים פאנל מיוחד בענייני חינוך ובדרכי ההתעלות בתורה ובישראל שמים יתקיים בעז"ה בהשתתפות הגאון רבי אברהם יצחק הכהן קוק ראש ישיבת 'מאור התלמוד', הגאון רבי בונים שרייבר שליט"א מראשי ישיבת 'נתיב הדעת' והגאון רבי חיים פרץ ברמן שליט"א מראשי ישיבת פוניבז'.

סדר הכנה

לעולים במעלות הקודש לשיבות גדולות

המלווה של קבוצת הכמרים הגרמניים ביקש שאדבר בפניהם. כיון שלא היה מן הטעם לסרב, ניגשתי ואמרתי להם: היודעים אתם שהעם היהודי מתפלל כאן גם על גרמניה? הם זקפו עיניהם בתימהון...

פנינים משיחתו של הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א על הציפיה לגאולה

חלב וצמר, שהיוו לו כר נאה לפרנסה. ויהי היום וגנבים הגיעו לכפר, והחלו לחמוס את עיזיו וכבשיו של היהודי. בבוקר אחד חסרו 20 עיזים מן העדר, למחרת עוד 30, וכך מדי יום ביומו. משראה הכפרי שהעדר מתדלדל בצורה משמעותית, ואם לא ינקוט בפעולה דרסטית יתחסל כל העדר, ועימו גם פרנסתו, נסע העירה, אל רבו הצדיק, וביקש בדמעות שיברך אותו שהגנבים יפסיקו לגנוב ממנו.

הרבי ראה את ליבו השבור של הכפרי, ובירכו בחום. ואכן, בתוך תקופה קצרה חדלו הגנבים מלהופיע בכפר ההוא. משראה הכפרי שברכתו של הרבי פעלה בהצלחה, נסע שוב לחצרו של הצדיק, כדי לבשר לו את הבשורה הטובה ולהודות לו על כך. עכשיו הוא נכנס כבר לחדרו של הרבי בפנים מחוייכות, וכולו שופע אושר. לאחר שהודה לרבי על ברכתו, פנה אליו הצדיק ואמר לו: "שמעת על האסון הנורא שאירע היום עם הכבשים?" הביט הכפרי בתמהון, ולא ידע מה הרבי מתכוון. אסון נורא עם כבשים? מה זה? אבל הרבי שואל שוב: "לא שמעת על האסון הנורא?! האין זה אסון נורא?!"

כשראה הרבי שהכפרי אינו יורד לסוף דעתו, פתח בפניו את הפסוק "את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים", ואמר: "הרי הקב"ה ציוונו בתורתו להקריב מדי יום את שני כבשי התמיד בבית המקדש, ועכשיו כשבית המקדש חרב בעוונותינו, אין לנו אפשרות להקריב את שני הכבשים הללו; האין זה אסון נורא ואיום?!"

והמשיך הרבי ואמר: "הגיע הזמן שאחרי שיצאת מהאסון שלך בענין הכבשים, ודעתך נרגעה עליך, שתחשוב גם על האסון ההוא עם הכבשים - - -"

"אנו מתפללים כאן גם על גרמניה"

עוד סיפר הגר"י שליט"א: בימי חול המועד של חג הסוכות הגעתי להתפלל בכותל המערבי, והנה מגיעה למקום קבוצה גדולה של כמרים נוצריים, תושבי גרמניה, והמלווה שלהם ביקש להשיג יהודי שישוחח עמם כמה מילים על קדושת המקום.

אחד האנשים זיהה אותי, וזכר ששהיתי תקופה מסוימת בשווייץ, ומן הסתם אני שולט מעט בשפה הגרמנית, וביקש שאומר להם כמה מילים. כיון שלא היה מן הטעם שאסרב לבקשה

מעשה שהיה, שהרבי מקלויזנבורג, כילד קטן, התלווה לאביו, הרבי מרודניק זצ"ל, בעת שהגיע לשבות בעיר אחת, לאחר שחסידיו הפצירו בו שיעשה אצלם את השבת.

ויהי ביום השבת, לאחר תפילת שחרית, עלה אביו של הרבי אל הדוכן לדרוש ברבים לפני קריאת התורה. שקט מוחלט השתרר בבית הכנסת שהמה מפה לפה. הכל ייחלו למוצא פיו של הרבי מרודניק. לפתע, בקע ועלה מקצה בית המדרש קול בכי של ילד קטן, והיה הקול החנוק מדמעות גובר והולך.

הדבר משך כמובן את תשומת הלב של הקהל הרב, וגרם להתרגשות מרובה עד מאוד. הלכו המתפללים אחרי הקול ומצאו את ילד-הפלא, בנו של האדמו"ר האורח, שעמד בירכתי בית המדרש, והסידור בידו, עפעפי עיניו רטובות מדמע, וכולו רועד ומייבב ללא הפוגה 'ממקומך מלכנו תופיע... תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך'...

הילד הקטן התחיל, כמובן, את המילים הללו עם הקהל, כשאמרו קדושה בחזרת הש"ץ, ולא היה מסוגל להתנתק מהן. הילד חזר על המילים פעם אחר פעם, בקול מפציר ומתחנן שהמיס את הלבבות. הגעגועים שהתלקחו בו להתגלות כבוד השכינה, סחפו אותו כליל לעולמות אחרים, ובהיותו שקוע בתפילתו, כשעיניו בוכיות מרוב כמיהה והתרגשות, לא הרגיש כלל שהציבור סיים את תפילתו ואביו מתכוון כבר לדרוש...

הבה לא ניקח את הסיפור המופלא הזה כסיפור על הרבי מקלויזנבורג... כי כל אחד מאתנו יכול לקחת מכאן דוגמא לצורה שבה ניתן להתחנן לפני אבינו שבשמים אודות ענין הגאולה.

הרי כל יהודי כוסף וחושק לביאתו של משיח צדקנו, וככל שנרבה בתפילה ובתחנונים על כך, כן תשמע קול נאקתנו במרומים, ויאמר ה' לצרותינו די. ותפילה זו, יכולה היא להיעשות לא רק בבית הכנסת, ולא רק בעת התפילה. תמיד ובכל עת, יש בידו לשיר, ולהתחנן בתוך ליבו פנימה - 'ממקומך מלכנו תופיע'.

אין זה מהדברים הקשים ביותר. צריך רק להרגיל את עצמנו לכך, ואז נוכתר גם אנחנו בתואר המכובד של 'המצפים לישועה'.

"האסון הנורא עם הכבשים"

מספרים על יהודי כפרי אחד, רועה צאן מנעוריו, שגידל בדיר שלו עיזים וכבשים רבים, וכל אנשי הסביבה באו לקנות ממנו

כזו, ניגשתי אל הכמרים הגרמניים ואמרתי להם: ההנכם יודעים שהעם היהודי מתפלל במקום זה גם על גרמניה?...

הכמרים זקפו גבות עיניהם, ואז סיפרתי להם מה שמובא בחז"ל על 70 פרי החג של חג הסוכות, שכל פר הוא על אומה אחרת. הם התפלאו מאוד מהענין, ואמרו שלא שמעו דבר כזה מעודם. המשכתי ואמרתי להם שאגלה להם דבר נוסף, והוא, שגם הם יכולים להתפלל כאן, וכל תפילה שיתפללו - תישמע לפני בורא עולם. והוא מה ששלמה אמר (מלכים א', ח' מא-מג): "וגם אל הנכרי אשר לא מעמך ישראל הוא, ובא מארץ רחוקה למען שמך, כי ישמעון את שמך הגדול, ואת ידך החזקה וזרועך הנטויה, ובא והתפלל אל הבית הזה, אתה תשמע השמים מכון שבתך, ועשית ככל אשר יקרא אליך הנכרי, למען ידעון כל עמי הארץ את שמך, ליראה אתך כעמך ישראל, ולדעת כי שמך נקרא על הבית הזה אשר בנית".

הכמרים התפלאו על הדברים שהשמעתי באוזניהם, ושאלוני האם באמת הם יכולים להתפלל כאן, והשבתי שיאמרו תהילים. היו שם כמה ת"ח שהתפלאו אף הם על הוראתי זו, והסברתי להם שפרקי התהילים הם בעצם פרקי אמונה בהש"ת, ובכך חייבים גם הגויים. וכמדומי שכך כתוב ב'אגרות משה'.

הפרויקט המיוחד של המלצר

"ואם דיברנו מעניין החורבן והגאולה, אספר כאן" - המשיך הגר"י שליט"א - "שניגש אליי פעם יהודי העובד לפרנסתו כמלצר

במקום שאנשיו אינם שומרי מצוות. תפקידו הוא לספק להם את האוכל, ובכלל זה גם את ארוחת הצהרים, המכילה מנות בשר ותוספות. כיון שכאמור מדובר במקום עבודה שמרבית אנשיו לא חונכו על ברכי התורה, הם אוכלים בשר ושותים יין גם ב'תשעת הימים' שבין ראש חודש אב לתשעה באב. השאלה שלו היתה, האם מותר לו להגיש להם את ארוחת הצהרים הכוללת גם בשר ויין?

"הצעתי לו, שבתשעת הימים יסיים מדי יום את מסכת 'הוריות', המכילה בסך הכל 13 דפים, ויעשה את הסיום במקום העבודה לפני האנשים הללו, וכך יוכל לפטור גם אותם מהאיסור של אכילת בשר..."

"האיש קנה את הרעיון וביצע אותו בהתלהבות מרובה. 'אמנם', כך הוא סיפר לי אחר כך, 'הפרויקט הזה לא היה קל כל כך, וגזל ממני את השנה במרבית שעות הלילה בכל לילות תשעת הימים בהם למדתי את המסכת, אבל היה לי בכך סיפוק רב, ולשמחתי גם האנשים במקום שיתפו עימי פעולה'.

"לקראת סוף תשעת הימים הגיע אליי האיש עם שאלה נוספת. 'אשתי', כך סיפר, 'נאלצת לאכול בשר בימים אלו, מחמת חולשה וחולי שפקדו אותה. האם יש ענין שאסיים גם לפני מסכת, וכך אוכל לפטור גם אותה, ואז יהיה באפשרותה לאכול את הבשר ללא כל בעיה?'

"הצגתי שאלה זו בפני גיסי הגר"ח, שנהנה מהרעיון, ואמר שמדובר ברעיון מוצלח מאוד".

(מתוך 'קול ברמה' - בטאונה של רמת אלחנן)

על דא ועל הא

אחרי שהגיע השוחד לידי המקבלים, עמד אותו יהודי שיצר גבר עליו, ניגש למארחו אשר היטיב עמו, והכניסו תחת צל קורתו וניסה לסחוט ממנו סכום כסף גדול

כ"ק אדמו"ר מ'תולדות משה' עם סיפור מופלא מבעל ה'ישועות יעקב' זצ"ל, בעניין 'שומר מצוה לא ידע רע'

בעל ה'ישועות יעקב', שכמובן דאג גם הוא לאחד מבני קהילתו, והחל לפעול בעניין במרץ רב, עד שהגיע למסקנה שאין מנוס אלא לשחד במתנת יד הגונה את בעלי השררה המושלים בעיר כדי שישחררו את היהודי שנכלא על ידם.

עמד ה'ישועות יעקב' וכינס בביתו את עשירי הקהל ולאחר דין ודברים קיבלו על עצמם לתת כל אחד ואחד כפי יכולתו, והתקבצו המעות לכדי סכום גדול מאוד שהספיק כדי לשחד את כל הנוגעים בדבר.

שלח הגאון זצ"ל את הכסף ליעדו, וליהודי הכלוא היתה הרווחה גדולה וחזר לביתו לשמחת הקהל כולו.

בכל מהלך הדברים התבונן אותו אורח שהתארח בבית ה'ישועות יעקב' אחר ההתרחשויות, וכשראה שאכן שוחרר

חז"ל הקדושים הבטיחו לנו ש"שומר מצוה לא ידע רע", ואנו מאמינים בני מאמינים שאכן כדבריהם, ושאין אדם שומע לי מפסיד, והנטל עצה מן הזקנים אינו ניזוק, כי אכן מי שהולך בדרך תמים ועושה את המוטל עליו מצד הדין ומצד מידת החסידות, ולבו שלם עמו לשם שמים בכל מעשיו, אין לו לירא מפני הקורות, ובוודאי יינצל מכל נזק וזעזע.

ומעשה בגאון רבי יעקב אורנשטיין זצ"ל, בעל ה'ישועות יעקב' שהיה מגדולי רבני גליציה, ופעם אחת אירח יהודי בביתו, ובאותה העת אירע מקרה מצער בעיירה, שעצרו את אחד מבני הקהילה היהודית ושמו מאחורי סורג ובריה בעלילות דברים, והיה חשש גדול לשלומם ולשלום משפחתו.

נהיה בעיר רעש גדול, ודאגו כולם לאותו יהודי, ובאו לפני הרב

וכלך לך מכאן. אין לי דין ודברים עמך, ואיני מוכן לתת לך אפילו לא פרוטה אחת. אם חשקה נפשך לשים עצמך בין רשעי ישראל ולהיות 'מוסר' מהסוג הנחות ביותר, בבקשה, הדלת פתוחה בפניך, לך לשר העיר ואמור לו כל אשר על לבך. אני איני מוכן לתת לך אף תשלום עבור שתיקתך...".

המעורבים בדבר נבהלו מאוד ושאלו את הרב מדוע עשה כזאת לשלוח את אותו 'מוסר' אל שר העיר שילשין עליו.

השיב להם בעל ה'ישועות יעקב': "הרהרתי בדבר, ובדקתי במצוות 'הכנת אורחים' שגמלתי עם אותו יהודי. משמשת במצווה זו וחיפשתי אחר איזו פניה או חיסרון כלשהו, איזו פניה זרה שהפריעה לי לקיים את המצווה בשלמות, ולא מצאתי במצווה שום פגם. כל כוונתי היתה לשם שמים ולא הרווחתי ואל חשבתי להרוויח שום דבר גשמי מהכנסתו של אותו אורח.

"אשר על כן, חלים עלי דברי חז"ל כי 'שומר מצוה לא ידע רע', ואין לי שום חשש מאותו 'מוסר'. הוא יכול לנסות לעשות לי רע ככל שיחפוץ, אבל לא יאונה לי רע מאתו ולא ייגרם לי שום נזק וצער מהמצווה שקיימתי עמו".

ואכן כדבריו של ה'ישועות יעקב' כן היה, שהלך אותו יהודי נבזה לאכול קורצא ביה מלכא, אך לא השגחו בו, ושילחוהו לדרכו אבל וחפוי ראש, לאחר שביישוהו בביזיונות גדולים.

(מעובד מתוך כתביו של כ"ק אדמו"ר מ'תולדות משה' - מאמר 'דעת קנית מה חסרת')

היהודי, משמע הגיע השוחד לידי המקבלים, עמד אותו יהודי שיצרו גבר עליו, ניגש למארחו אשר היטיב עמו, והכניסו תחת צל קורתו וניסה לסחוט ממנו סכום כסף גדול.

"אני הייתי בביתך וראיתי ושמעתי את כל אשר נעשה", אמר אותו אורח שפל, "כעת יש לכבוד הרב שתי אפשרויות" הוסיף ונקב בסכום כסף גדול מאוד שהוא דורש לקבל כ'דמי לא יחרץ'. "או שתתנו לי את הכסף שאני מבקש לקבל, או שאני הולך מכאן לשר העיר ומתלונן באוזניו על כך שהרב של הקהילה היהודית שיחד בכסף רב את הממונים מטעמו, וכך יעניש השר את הממונים וכמובן גם את הרב ואת הקהילה היהודית כולה...".

ה'ישועות יעקב' נחרד מאוד, ובתחילה חשב לפייס את אותו יהודי בסכום כסף קטן יותר. "אין בידי הסכום שביקשת", אמר, "אבל אולי אתן לך מתת צנועה יותר כדי שתניח לי לנפשי ותלך מעמנו. הרי מה בצע לך כי תלשין עלינו, לא תקבל על כך שום תמורה כספית...".

אותו יהודי שבתחילה סירב, כבר החל להתרכך והחל לנהל משא ומתן על גבוה התשלום שהוא דורש כדי שלא להלשין על הרב, אבל תוך כדי הדברים שינה ה'ישועות יעקב' את דעתו, והחליט שלא לתת לאותו יהודי אפילו פרוטה שחוקה.

"לך מעמדי", אמר הרב לאורח המושחת. "היפרד נא מעלי,

בין המצרים

יש פסוק שמהדהד באזני רבים וגורם להם פחד מביאת המשיח, שמא יצטרכו להתחבא אז במערות ובמחילות. אבל בדקתי במפרשים וכולם מסבירים שזה נאמר על עובדי אלילים וממש לא עלינו...

וגם: מהי התשובה לאלו שחוששים שמא המשיח 'תפוס' אותם בלתי מוכנים? ומדוע כה חשוב לחנך את הילדים לחוש את אבלות החורבן?

נמצאת, שם הוא נמצא. ולכן יהודי שמוחו וליבו נמצאים בהשתוקקות וציפייה לבניין בית המקדש, הרי הוא נמצא שם, בבית המקדש, ומובן שהוא מתעלה לרמה אחרת לגמרי (עפ"י קדושת לוי על מגילת איכה).

הסיבה לריחוק מאבלות החורבן

בשנות בחרותי, התפללתי שנה אחת בתשעה באב תפילת ותיקין בכותל המערבי, ושם ראיתי את הגאון רבי חיים פינחס שיינברג זצ"ל, ראש ישיבת תורה אור, יושב ובוכה בדמעות ממש, תוך כדי אמירת הקינות. הייתי מופתע, כי עד אז לא ידעתי שעדיין יש בעולם יהודים שמצטערים ממש על החורבן. מאז הצבתי לעצמי מטרה, שגם אני ארגיש יום אחד את הצער בלב. ב"ה כבר התקדמתי בזה מעט.

לפני כשנה - מספר הרב יחיאל פליסקין שליט"א, יועץ חינוכי ומרצה - הוזמנתי למסור הרצאה בשכונה מסוימת בנושא 'כיצד נחנך את ילדינו לאבלות החורבן', אך כשהגעתי למקום התברר שהגיעו רק... 2 משתתפים! כנראה, הסקתי מכך, שההורים עסוקים כל כך בבעיות דוחקות, שאין להם פנאי ללמוד כיצד לחנך לאבלות החורבן.

אולם אדרבה! במקום לעסוק ב'כיבוי שריפות', צריך דווקא להעמיק את השורשים של ילדינו בהשקפה ואמונה עמוקה, מה שיתן להם קדושה ועוצמה נפשית, כדי לעמוד איתנים מבפנים מול עולם מלא בנסיגות.

שהרי כתוב בספרים הקדושים, כי ככל שיהודי זוכה לכיסופים וגעגועים לבית המקדש, הרי הוא מתעלה לרמה אחרת לגמרי, משום שהבעש"ט זיע"א אמר שבמקום שמחשבתו של אדם

בהם פושעים ומורדים, ויצאו מהגלות בכלל רוב ישראל השבים בתשובה, ויכלו בדרך שלא יבואו לארץ ישראל".
מבואר, שכאשר תבוא בשורת הגאולה, יהיה 'זמן ביניים' שבו עם ישראל יצאו מכל מקומות גלותם ויעלו אל ארץ ישראל, ובתוך הזמן הזה יתאפשר לכל יהודי לחזור בתשובה, ורק הפושעים והמורדים שיתעקשו לא לחזור בתשובה, לא יזכו להגיע לארץ ישראל. (וכעין זה מבואר ברמב"ם תשובה ז' ה', ופי' האלשיך סוף מלאכי, ומצודת דוד תהלים קל, ח).

מי יבא במערות צורים מפני פחד ה'

יש פסוק די מפחיד בספר ישעיה (ב, יט) וְבָאוּ בְּמַעְרֹת צְרִים וּבְמַחְלוֹת עֶפְרַיִם מִפְּנֵי פֶחַד ה' וּמִהֲדַר גְּאוֹנוֹ בְּקוֹמוֹ לְעֶרְץ הָאֲרֶז. פסוק זה מהדהד באזני רבים, וגורם להם פחד מביאת המשיח, שמא יצטרכו להתחבא אז במערות ובמחילות.
אבל בדקתי בכל מפרשי הנביא במקום, וכולם מסבירים שהפסוק הולך בכלל על עובדי האלילים, וממש לא עלינו.
ובכן יהודים יקרים, בל נפחד מביאת המשיח. נמתין לו, נצפה לו, ונחנך את בנינו ובנותינו להשתוקק בכל לב שיגיע כבר היום!
(קטעים מתוך מאמרו של הרב יחיאל פליסקין שליט"א, מכון 'שתולים')

הסיבה העיקרית לריחוק מאבלות החורבן, היא משום שחסרה הידיעה וההרגשה מה הפסדנו. ואם במבוגרים כך, על אחת כמה וכמה בילדים. ישנם בתים שבהם בליל תשעה באב האב מכנס את כל בני הבית יחד, כשהם יושבים על שרפרפים או מזרונים, ומספר להם מסיפורי בית המקדש והחורבן, כפי הידע והרגש אשר חננו השי"ת, עד שחלקם נרדמים תוך כדי סיפור... נסו זאת פעם אחת, והילדים ימתינו לזה שנה שלמה...

אל תפחדו מביאת המשיח

ישנם כאלו שמפחדים מביאת המשיח, שמא הוא לא ימצא אותנו מוכנים, ולכן הם לא מצפים לו. אבל אחד מהחייבים היותר גדולים של כל יהודי הוא: "ציפית לישועה"! לא מספיק להאמין שמשיח יבוא, צריך גם לצפות לו, ולרצות שיבא מהרה.
ובכן, השנה מצאתי בספרים הקדושים הפתעה, כי כשהמשיח יבוא, יהיה "חלון זמן" שבו יתאפשר לכל יהודי לחזור בתשובה, גם אם ברגע האחרון!
כך כתוב ברד"ק (ישעיהו נט, טז): "כי רוב ישראל ישובו בתשובה אחר שיראו סימני הגאולה, ועל זה נאמר וירא כי אין איש, כי לא ישובו בתשובה עד שיראו תחילת הישועה. ועדיין יהיו

סיום מסכת בתשעת הימים

סיום מסכת בתשעת הימים - הטעמים והמנהגים השונים בקהילות ישראל

מאת הרב ישראל יעקב פרבר והרב יהודה לייב שטיסל מח"ס 'המנהג'

ומצוה עלינו לעשות "פועל דמיוני" על העתיד לבוא, שימים אלו יתהפכו לששון ולשמחה ("שולחן מלכים", בפתחה אות טו).

ללמוד כדי לעשות סיום

יש לומדים בכוונה תחילה מסכת שיוכלו לסיים ולעשות סעודה, וכמו שכתב היעב"ץ בסידורו שאף הממהר לסיים לימוד ספר יותר מלימודו בשאר ימות השנה, הוא זריז ונשכר, שהקדים עצמו למצוה. וכך כתב בעל האריה דבי עילאי זי"ע בקונטרסו "אבני זכרון" (סי"א).

ב"ש"ת ר' ידידי טיאה וויל" (או"ח סי' לח) הביא מעשה מרבו הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זי"ע, שבשבוע שחל בו תשעה באב למד מסכת תענית במתכוון באיזה שעות ואח"כ היה סועד בבשר ויין. וכן העיד הגר"א סופר שזכר שבילדותו אצל אביו הגאון רבי שמעון סופר מערלוי זצ"ל נהגו ללמוד מסכת ובכוונה תחילה השאירו סוף המסכתא לימים שבין ר"ח לט' באב (קובץ "האוהל", תשי"ח).

בימים שמראש חודש אב עד אחר תשעה באב נוהגים, כמובא בשו"ע (סי' תקנ"א, ט), שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין, כדי למעט השמחה ויזכור ויצטער על חורבן ירושלים ("לבוש" סי'). אלא שנהגו בחצרות חסידים, בהם בעלזא, גור, צאנז ורוז'ין, לעשות סעודת סיום מסכת בבשר ויין בימים אלו.

טעמי המנהג

טעם המנהג מבואר בספרים, כדי להחליש כוחו של הס"מ, כמרומז בר"ת בשמו: ס'יום מ'סכת א'ין ל'עשות, וכידוע שב' חדשים אלו, תמוז ואב, הם בחלקו של הס"מ שהוא שרו של עשו, לכן עושים סיום מסכת וסעודת מצוה להחליש את כוחו. ב"חידושי הרי"ם" (עה"ת) מובא טעם אחר, לתקן את החטא של שנאת חינום שמחמתו חרב בית המקדש, וסעודת סיום מסכת של חברים השמחים זה עם זה היא היפך שנאת חינום ומתקנת את אותו החטא. ובעל ה'קדושת יו"ט' מסיגט זי"ע אמר, שהמנהג שמסיימים מסכת ועושין סעודה בבשר ויין, כי חובה

סעודת הילולא בה' אב

רבים נוהגים לשלב הסיום עם סעודת ההילולא של רבינו האריז"ל שחל ביום ה' אב, וכמובא בספר "דברות חיים" שהרה"ק רבי ישכר בער מראדושיץ זי"ע נהג בכל שנה ביום ה' אב לעשות סיום מסכת ואכל סעודה של בשר ויין עם תלמידיו, וכך נהג ה'חקל יצחק' מספינקא זי"ע.

כמה סיומים

יש מקומות שנוהגים לעשות הסיום לפחות ביום אחד מבין

הימים שמר"ח ועד ט' באב, ויש נוהגים לעשות סיומים בכל יום מתשעת הימים כדי להוסיף שמחה של מצוה בימים אלו שממעטים בהם בשמחה.

המנהג בבעלזא שלא לערוך סיום אלא עד ז' באב, וכמובא ב"מגן אברהם" (סי' תקנד, סק"ט) שילדת נכון שתימנע מבשר ויין מז' באב ואילך מפני שבאותו היום נכנסו הגויים להיכל. וכן היה נוהג הרה"ק הדברי חיים מצאנז זי"ע ("דרכי חיים").

(להארות והערות ניתן לפנות למכון 'המנהג' במייל: hamenhog@gmail.com)

יומא דהילולא

**תמה הרבי מאוד ואמר לה: "את גרה כאן בשכנותי
כבר כשמונה שנים, ולא באת לומר לי אף פעם
אחת מה שלום בריאותך?! הרי במשך כתשע שנים,
לא עבר יום אחד שאינני מתפלל לרפואתך!?"**

לרגל יומא דהילולא של כ"ק האדמו"ר רבי שלמה מבאבוב זצ"ל - ב' באב

כתשע שנים לאחר מכן כשהתחתנה הנערה הזאת עם ד"ר אוסטרוי, נכנסו כאמור אל הקודש פנימה להתברך. ואמרה האשה לכ"ק מרן אא"ז זצ"ל, שהיא הנערה אשר הוא בירך אותה, וב"ה היא בריאה ושלמה, ובעזהשי"ת מקוה לבנות בית נאמן בישראל לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצות.

שאל אותה כ"ק מרן זקני זצ"ל היכן היא גרה, ואמרה שהיא גרה בפלעטבוב בשכנות לבורו פארק כבר קרוב לשמונה שנים, כשנה לאחר שעברה את הניתוח הלז עברה לגור שם.

תמה כ"ק מרן זקני זצ"ל תמיהה עצומה ופתח ואמר לה: "את גרה כאן בשכנותי כבר כשמונה שנים, ומאז לא באת לומר לי אף פעם אחת מה שלום בריאותך?! האם את יודעת שמאז ועד עתה, כתשע שנים, לא עבר יום אחד שאינני מתפלל בתפילתי לרפואתך ולשלומך, שתחלימי ותזכי לבנות בית נאמן ולהקים דורות ישרים ומבורכים!?"

כל זאת סיפר לי בעלה שהיה נוכח אז. וכ"ק מרן אא"ז זצ"ל ברכם אז בברכה מרובה עד בלי די, וב"ה שהקימה משפחה, בנו בית נאמן בישראל וילדו חמשה בנים.

(נועם שלמה ח"א, עמ' נ; הובא בגיליון 'שבת בשבתו' שע"י קהל מחזיקי הדת אנטוורפן)

סיפר נכדו של רבינו הרה"ג ר' שמעון גאלדבערגער שליט"א, סיפור ששמע מפי רופא אחד מירושלים ושמד"ר פסח אוסטרוי נ"י, סיפור הפלא ופלא שבדידי' הוי עובדא.

לפני כשלשים וחמש שנים כשהתחתן עם אשתו וגרו אז באמריקה, נכנסו לקודש פנימה לכ"ק מרן אא"ז (מהר"ש מבאבוב) זצ"ל להתברך ממנו לרגל חתונתם. חותנו של ד"ר אוסטרוי למד בימי קדם לפני המלחמה עם כ"ק מרן אא"ז זצ"ל בחברותא, ואחר המלחמה נעשה רב באחת הערים הרחוקות במדינת אמריקה. מספר שנים קודם לכן, כאשר בתו - רעייתו של ד"ר אוסטרוי - היתה נערה צעירה, חלתה רח"ל, ורפואתה היתה לשתול בה כליות חדשות. בימים ההם לפני קרוב לחמשים שנה היה זה כרוך בסכנה גדולה וחששו מאד לגורלה, ואפילו שהניתוח כן יצליח, חששו מאד שלא תוכל להוליד ילדים, ומי יודע מי ירצה לקחתה לו לאשה, ע"כ במר לבו בא הרב הנ"ל לכ"ק מרן זקני זצ"ל ושפך את אשר על לבו והתחנן לו שיתפלל על בתו שתתרפא ברפואה שלמה.

כ"ק מרן זקני זצ"ל האציל לו מברכותיו הקדושות באהבה ובלב שלם שבתו תשוב לאיתנה ברפואה שלימה, ובעזהשי"ת עוד תלד ילדים בריאים ושלמים.

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

מי ששכח ואכל בתענית - האם יכול לומר 'עננו'?

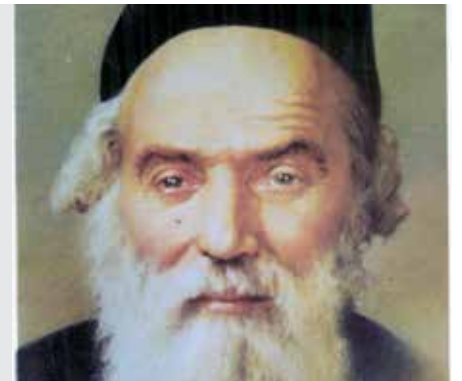
משולחננו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

בכזית ולא כמו ביום כיפור ששיעורו בכותבת, וכמבואר בשו"ע סי' תקס"ח ס"א [ויש לעיין בבה"ל סי' תקנ"ד ס"ו וצ"א]. ולעיקר הדין כתב המשנ"ב ס"י תקס"ח סק"ג שאם שכח ואכל יכול לומר "עננו ביום צום התענית הזה", כיון שתקנו חכמים להתענות בו. אכן מי שאינו מתענה מחמת חולי וכדומה, בזה כתב המשנ"ב בס"י תקס"ה ס"א בבה"ל שאינו יכול לומר עננו.

שאלה: מי ששכח והכניס אוכל לפיו בתענית י"ז בתמוז או תשעה באב, האם יכול לומר עננו? והאם השיעור בכזית כמו כל שיעורי מצוות, או שהשיעור בככותבת כמו ביום כיפור, שמבואר בגמרא ובשלחן ערוך סי' תרי"ב ששיעור אכילה ביום כיפור הוא לא בכזית אלא בככותבת שהיא יותר מכזית, שבזה אמרו חז"ל שמיישב דעתו של אדם. תשובה: תחילה יש לבאר ששיעור אכילה בשאר תעניות הוא

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

"כמה אנשים טועים בענין זה, שכששומע אדם לשון הרע ורכילות מהוריו או מאשתו, מקבל זאת כאמת, כי חושב שהם בודאי לא ישקרו לו. וזו טעות גמורה..."

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

מאלף שנוכל לומר עליו שנאמנים דבריו אצלנו כשני עדים, שלא יגרע או יוסיף אפילו תיבה אחת בענינים אלו של לשון הרע, שאנשים רבים אינם חושבים זאת לאיסור בעוונותינו הרבים; וגם שלא יהיה שום לימוד זכות על אותו אדם, ושיהיה בזה תועלת להבא.

והוסיף ה'חפץ חיים' שכמה אנשים טועים בענין זה, שכששומע אדם לשון הרע ורכילות מהוריו או מאשתו, מקבל זאת כאמת, כי חושב שהם בודאי לא ישקרו לו. וזו טעות גמורה, כי לא שייך לומר אפילו על אשתו שנאמנת אצלו כשני עדים, ומלבד זאת צריך שלא יהיה שום צד זכות בדבר, ושיהיה תועלת להבא, ואינו מצוי כמעט במציאות שיתקיימו כל התנאים.

גם לענין מסיח לפי תומו, כתב שכמעט קשה למצוא מסיח לפי תומו לדינא, ובפרט שעל פי דין יש ספק גדול ועצום האם מותר להאמין בלב לדבריו של מסיח לפי תומו, ועל כן השומר נפשו ירחק מזה. ולגבי דברים הניכרים - יתבאר בסעיפים הבאים בעז"ה.

הסעיפים הנלמדים בימים אלו ממשיכים לעסוק בדיני קבלת לשון הרע באופנים שבהם יש סיבה לכאורה לקבל את הדברים - או מאדם שנאמן עליו כשני עדים, או מאדם שמסיח לפי תומו, וכן אם יש 'דברים ניכרים' שהדבר אמת.

בכל שלושת האופנים הללו, ההיתר לקבל את הדברים ולהאמין להם הוא רק באופן שלא ניתן לדון לכף זכות, ורק אם המספר ראה את הדבר בעצמו. וגם אז אסור לשומע לספר את הדבר לאחרים, ואסור לו לבזות את הנידון בדברים מחמת זה, וקל וחומר להפסידו בממון או להכותו ח"ו. אמנם למעשה, קשה להתיר קבלת לשון הרע גם באופנים הללו, וכפי שמסכמים ענין זה בביאורים ומוספים שבמהדורת 'דרשו' מתוך דברי החפץ חיים כאן ובמקומות נוספים:

לגבי אדם שנאמן עליו כבי תרי, כתב ה'חפץ חיים' שבזמננו הסכימו הפוסקים שאין לומר על אף אדם שהוא נאמן כשני עדים, כי לא ברור לנו הגדר בזה. מלבד זאת לא מצוי אפילו כמעט אחד

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? [שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il](mailto:dirshu@dirshu.co.il)

סוכה דף ד

שנים יושבים יחד בסוכה כשירה אלא שלכל אחד המקום בו יושב חבירו נחשב לפסול?

גוד אסיק מחיצתא

נחשב כסכך.

[כל זה מבואר בדברי הרא"ש בסוכה (פ"א סי' לג), והובא במשנה ברורה (סי' תרל"ב ס"ק ט"ו). ויעויין עוד בשער הציון בסי' תרל"ג ס"ק כ"ג].

נמצא אם כן, שאם יושבים בסוכה הזו שני בני אדם, כל אחד בחלק אחר של הסוכה, אזי סוכת האחר פסולה לגבי כל אחד. שהרי היושב בפנימית משתמש בקירו שמעליו לצורך סכך, כך שלגביו המקום החיצון פסול, מפני שיש בו ב' דפנות בלבד, והיושב בחיצונה מיעד את מקום הסכך הפסול לדופן (עקומה), כך שלגביו החלק הפנימי פסול, כי אין מעליו סכך אלא דופן, והמקום בו הוא יושב כשר.

בהערות מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל (סוכה ד. ד), האם השנים יכולים להוציא זה את זה בברכת 'לישב בסוכה', ומצדד לומר שמאחר ולכל אחד מהם, מקום חבירו הוא מקום פסול, שכן למברך, חבירו יושב מחוץ לסוכה, אם כן יש לומר שזה נחשב ל'תרת' דסתרי', ולא יוכל להוציא ידי חובת הברכה. אמנם מרן הגר"ש ז"ל אורבך זצ"ל, בחידושי ה'מנחת שלמה' על מסכת סוכה (עמ' צד), העלה שיכול כל אחד מהשנים להוציא את חבירו בברכת 'לישב בסוכה', ואין זה נחשב לתרת' דסתרי'.

(ופירו מתוק דברים פרשת וילך)

סכך פסול הנמצא בצידי הסוכה, בין הסכך הכשר לדפנות, אינו פוסל את הסוכה אלא אם כן שיעורו הוא ארבע אמות, אבל אם שיעורו הוא פחות מארבע אמות - הסוכה כשרה, לפי שאנו רואים את הסכך הפסול כהמשכה של הדופן וכחלק בלתי נפרד ממנה, וכאילו הדופן נתעקמה מלמעלה. דין זה נקרא: 'דופן עקומה'.

והנה, בסוכה של שלושה דפנות [הנראית כמין האות ח'], כאשר יש סכך פסול [ברוחב ד' טפחים] באמצע הסוכה, לכל רוחב הסוכה [כלומר, הסכך הפסול לא נמשך מהדופן הפנימית - מגגה של החי"ת, ולא נמשך מהחלק שבפתח הסוכה, אלא מאמצע שני הדפנות החיצונות - מן הרגל האחת של החי"ת לרגל השניה], אזי הדין הוא, שאם יש בחלל הפנימי - הצמוד לגגה של החי"ת, בחלק שלפני הסכך הפסול, ז' טפחים - הדין הוא שחלק זה נחשב לסוכה כשירה, היות ויש בו ג' דפנות שמעליהם סכך כשר, אך החלק החיצון [שמהעבר השני של הסכך הפסול] פסול, כי אין לו ג' דפנות אלא ב', שכן הסכך הפסול מפסיק בין חלק זה לדופן הפנימית.

אולם, אם מהדופן הפנימית עד למקום סוף הסכך הפסול, אין ד' אמות, אף החלק החיצון יוכשר - מדין 'דופן עקומה'. דהיינו, הדופן הפנימית נמשכת עד לסוף מקום הסכך הפסול. ומכל מקום ניתן גם לשבת בחלק הפנימי של הסוכה, משום שהעובדה שהסכך נמשך להכשיר את החיצונה, אינה פוסלת את הפנימית, כי לגבי הפנימית אין הסכך שמעליה נחשב לדופן עקומה, אלא חלק זה

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

האם מברכים על הבדלה של מוצאי יום הכיפורים?

יש לברך על הבשמים במוצאי יום הכיפורים שחל בשבת כבכל מוצאי שבת, ויש שהורו לברך עליהם בנפרד, לאחר ההבדלה. והיו שהציעו לברך על הבשמים לפני ההבדלה, ולהריחם, ואז לשוב ולהריחם בין ברכת 'הגפן' לברכת 'מאורי האש', אך יש מהפוסקים שהורו להימנע מכך, מחשש שההרחח נחשבת כ'הפסק' בין ברכת הגפן לשתיית היין.

[שו"ע תרכד, ג, משנ"ב ה, ושעה"צ ו; ביאורים ומוספים דרשו, 9]

חכמינו ז"ל תיקנו לברך על הבשמים בהבדלה שבמוצאי שבת, כדי להשיב את הנפש' לאחר פרידתה מה'נשמה היתרה' הניתנת לאדם בשבת.

ויש אומרים, ש'נשמה יתרה' זו ניתנת רק כדי לאפשר את האכילה המרובה לכבוד שבת, ולכן אינה ניתנת ביום הכיפורים שחל בשבת, שהרי בשבת זו אין אוכלים, ומשום כך אין לברך על הבשמים בהבדלה שבמוצאי היום; ורבים חולקים על כך, ולדעתם

מדוע בהבדלה של מוצאי יום הכיפורים מברכים 'מאורי האש' רק על נר שדלק במשך יום הכיפורים?

במוצאי יום הכיפורים על האש. ובהתאם לסיבת הברכה - אין מברכים אלא על נר ש'שבת', דהיינו שדלק במשך יום הכיפורים, כיון שרק בנר כזה ניכר האיסור שהיה במשך ביום אשר הותר במוצאי היום. ובמוצאי יום הכיפורים שחל בשבת, ניתן לברך על כל נר, כבכל מוצאי שבת, אך נהגו להחמיר אף באופן זה.

[שו"ע תרכד, ד, ומשנ"ב ו-ז; וראה שו"ע תקב, א]

במוצאי שבת, מברכים בהבדלה על אור הנר, כזכר לכך שהאש הראשונה נבראה במוצאי שבת, בשעה שאדם הראשון חיכך שתי אבני אש זו בזו.

וגם במוצאי יום הכיפורים מברכים על הנר, אך מסיבה אחרת: בשונה מ'יום טוב' שבו אין איסור להבעיר אש (ראה במקורות), ביום הכיפורים אסור הדבר מדאורייתא; וכדי להדגיש ענין זה, שהבערת האש היתה אסורה במשך היום ועתה הותרה, מברכים

האם מותר לשתות במוצאי יום הכיפורים לפני הבדלה?

לשתות מים לפני ההבדלה על היין, אך רק לאחר ההבדלה באמירת 'אתה חוננתנו' בתפילת ערבית, או 'ברוך המבדיל'. יש שהורו, שאף כשהבדיל באמירה, אין לשתות אלא 'בשעת הדחק'; ויש שאסרו שתיית מים לפני ההבדלה על היין. ויש שהסתפקו בדבר.

[שו"ע תרכד, ב, ומשנ"ב ב-ג; ביאורים ומוספים דרשו, 3-4]

במוצאי יום הכיפורים, מותרים כל איסורי היום - רחיצה, נעילת נעלי עור, וכו' - מהזמן שבו מותרת עשיית מלאכה במוצאי שבתות, בכל מקום כפי מנהגו, (ראה במקורות); מלבד אכילה ושתייה, שמותרות רק לאחר ההבדלה על היין.

אולם, בנוגע לשתיית מים, המותרת בכל מוצאי שבת גם לפני ההבדלה - נחלקו הפוסקים: יש שהסתפקו בדבר. יש שהתירו כבכל מוצאי שבת, אך כתבו שיש לעשות זאת בצניעה. יש שהתירו

* לכתחילה יש לסיים את תפילת נעילה עד צאת הכוכבים, אך יש שנוהגים להמשיך בתפילה לאחר צאת הכוכבים. ובמקום שהכהנים מברכים ברכת כהנים בנעילה, יש להקפיד שיברכו לפני השקיעה.
* מותר לומר לגוי לטלטל מוקצה בשבת לצורך שימוש בגופו של חפץ המוקצה, או במקום שבו הוא מונח; ו'כלי שמלאכתו לאיסור', מותר לומר לגוי לטלטלו לכל צורך שהוא. ואין להתיר זאת לעם הארץ.
* במוצאי יום הכיפורים, תוקעים בשופר, כדי ללוות את השכינה, וכסימן לכך שמוצאי יום הכיפורים הוא זמן שמחה וכעין 'יום טוב' ויש להרבות בו בסעודה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מדוע לא מקיימים בזמננו את סדר התעניות על עצירת גשמים?

שני וחמישי ושני רצופים, עד לירידת הגשמים, או עד לסוף עונת הגשמים, הנקבעת על פי שנת החמה, בהגעת השמש למזל 'שור', וחלה סביב ראש חודש אייר.

ברם, כבר במשך דורות רבים, נהגו שלא לקיים את סדר התעניות על עצירת גשמים; ובשם מרן החזון איש נמסר, כי הסיבה לכך היא, שההתפתחות העצומה של הובלת מזון ממקום למקום, מפחיתה משמעותית את הסכנה שבעצירת גשמים.

[שו"ע תקעה, ח, ומשנ"ב יח רכ; ביאורים ומוספים דרשו, 19 ו'23]

חכמינו ז"ל קבעו סדר תעניות על עצירת גשמים, המורכב משש עשרה תעניות. ואם עברו כל התעניות הללו וטרם ירדו גשמים, נוהג הציבור כולו כנזופים מן השמים, כשהדבר מתבטא בדינים מסוימים הדומים בחלקם לדיני 'תשעת הימים': לא בונים בנין שלא לצורך, כגון בנייה לנוי או להרחבה בעלמא; וכן לא עוסקים במסחר שלא לצורך. לא עורכים קידושין ונישואין שלא לצורך קיום מצות פריה ורבייה, ואף ממעטים באמירת שלום איש לרעהו. ותלמידי החכמים מוסיפים לצום בסדרות של שלוש תעניות,

הלוח היומי

ב' באב | רבי אהרן ב"ר משה תאומים זצ"ל מקראקא בעל 'מטה אהרן'

יארצייט:

ת"ן: רבי אהרן ב"ר משה תאומים זצ"ל מקראקא בעל 'מטה אהרן'
תשנ"ז: רבי משה ב"ר אברהם שטערן מדעברעצין זצ"ל בעל שו"ת 'באר משה'

למה לחכות למושיח?

הגה"צ רבי ניסים יגן אמר: המשיח מגיע, ובכל מקום הוא פוגש יהודים שמחכים לו, אולם כל אחד וסיבתו הוא: זה זקוק לרפואה, זה זקוק לפרנסה, וזה נפל לידיים של מס הכנסה... המשיח הפך ללשכת הסעד... למושיח עצמו, לגאולה השלימה למען כבוד שמים - איש אינו מחכה, מכך ששם שמים מחולל תחת כל עץ רענן - איש אינו מודאג, ולכן המשיח אינו בא!!
(נתיבי אור - ערך גאולה עמ' קיג)

נשתדל לצפות ולייחל לגאולה, בעיקר בשביל שתתגלה מלכות ה' בעולם, ולא רק בשביל צרותינו הפרטיות

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il